

være overbevist om, at under alle Forhold og de forskjellige Bestyrelser af Kirke- og Undervisningsministeriet altid en kirkelig Stemme vilde kunne udtale sig og gjøre sig gjældende med den Kraft, der ligger i Grundene og i de øvrige Forhold. Jeg troer nu, at de praktiske Indvendinger, som den høitærede Minister gjorde imod Sagen, ikke have den Betydning, som han søgte at give dem. Naar der forlanges, at Biskopperne skulle høres, før der gjøres Forslag til nye Anvendelser, indeholder det jo ikke, at naar man modificerer et paatænkt Forslag i Anledning af de indkomne Betænkninger, de da paany skulle høres og, naar man da igjen foretager Forandringer, høres paany og saaledes i en Uendelighed. Dette kræves heller ikke i andre Forhold, hvor der er foreskrevet, at Betænkning skal indhentes, og saadanne Forhold have vi, om just ikke med Hensyn til Lovforslag. Imod det Exempel, som den høitærede Minister brugte, maa jeg gjøre Indvending. Han ansøgte, at det vilde være urimeligt at indhente Betænkning fra samtlige Biskopper, naar man vilde gjøre Forslag om at oprette et Capellan; jeg troer endog, han nævnte et bestemt Sted. For det Første var dette Exempel hentet fra Noget, hvorfor der allerede i Loven er sørget, saa at der ikke vil blive at indhente Betænkning derom, saalænge den Sum, der i Loven er bestemt til Oprettelsen af ny Capellanier pro loco eller residierende Capellanier, ikke er udtømt. Dernæst maa jeg gjøre den Bemærkning, at jeg ikke har kunnet tænke mig, at man just vilde fremkomme med ganske specielle Forslag med Hensyn til Embederne, men at man vilde gaae noget mere i det Større, saaledes at det fik en mere almindelig Charakter, og saa troede jeg, at det var i sin Orden, at man hørte samtlige Biskopper, fordi der kunde blive Spørgsmaal om at sammenligne indbyrdes de forskjellige Krav, der fra de forskjellige Steder gjøres gjældende. Saameget om dette Punkt, som jeg ikke skal søge at paatvinge den høitærede Minister. Det tilfredsstillende er Trang hos mig, men jeg veed, at den deles ikke af mange andre Medlemmer her. Derimod maa jeg lægge Vægt paa, og jeg troer, det støttes af hele Udvalget, det 49de Afstemningspunkt. Forskjellen imellem hvad her er foreslaaet og

hvad der staaer i Udkastet dreier sig om to Ting; dels om Indtrædelsen af ny Løn for ethvert Præsteembede ved Vacance, dels om den i Lovudkastet forbeholdte Afgang til midlertidigt at forbedre visse Præstefald, der ikke komme ind under Lønningsloven. I første Henseende staaer Lovudkastet en Vemhndigelse, men ikke nogen Forpligtelse. Altsaa kunde efter Lovudkastet Sald blive satte paa den nye Gage eller ikke. Der var ingen Nødvendighed derfor. Det ansee vi for at være aldeles urigtigt og stridende imod en Gages Lovs Natur. Vi mene, at naar vi overhovedet vedtage en Lønningslov, maa Meningen deraf være, at ethvert Embede af den i Loven omhandlede Klasse, der bliver at besætte efter Lovens Emanation, ogsaa skal besættes i Henshold til Loven. Man kunde jo ellers slet ikke gjøre sig nogen Forestilling om, naar og hvorledes Loven traadte i Kraft. Man kan saaledes tænke sig, at Forandringen opsattes en Tidlang med Hensyn til alle Embeder, for at opsamle de finansielle Kræfter, som Ministeren anseer nødvendige. Jeg vilde imidlertid ansee det i hvi Grad uhensigtsmæssigt, at man danner en Lønningsfond, giver Regler om Lønningerne, men ikke lader dem komme til Anvendelse, hvorimod man gaar ud paa foreløbigt at opsamle en Beholdning, om hvis Opsamling der i Loven ikke er sagt et Ord. Det fremgaaer af Loven, at der ved dens Anvendelse efterhaanden kan fremkomme et Overskud, og saa kan der i Fremtiden blive Spørgsmaal om dettes Anvendelse; men at der, før man begyndte at iværksætte Loven, skulde være en Capitalbeholdning tilstede, er der ingen Anthydning af. Man kan ogsaa tænke sig, at man ikke opfatte Lovens Anvendelse paa alle Embeder, men anvendte den paa visse Embeder, hvor det var bekvemt for Lønningsfonden, men udfatte den for andre Embeders Vedkommende. Jeg vilde ansee det for aldeles utilstedeligt og vilkaarligt at skabe en Lønningslov, efter hvis Udkomst Ministeriet kunde anvende den paa visse Embeder og ikke paa andre. Vi have derfor troet, at det absolut maatte fastsættes, at naar Lønningsloven er udkommen, skulle alle Embeder, forsaavidt de besættes, have den Løn, der i Loven er bestemt. Derimod er reist den Indvending, at det vilde